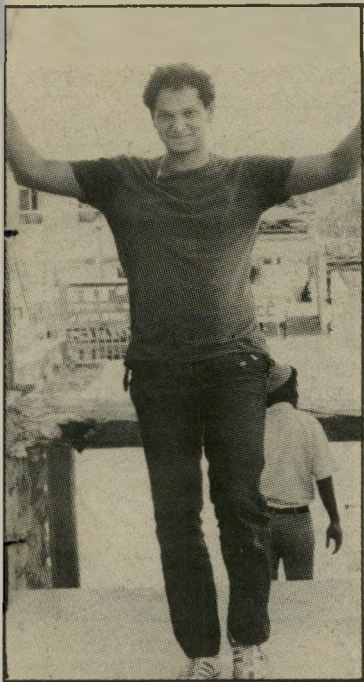

לפני שנה בדיוק יצאה ענת סרגוסטי לגבול הצפוני כדי לדווח על הכוננות למילחמה. השבוע חזרה לשם

שלווה מוטי כהן אומר ש"הוא תמיד ישן טוב וחושב שהמילחמה עזרה להחזיר את השלווה והשקט לאיזור הסוער."

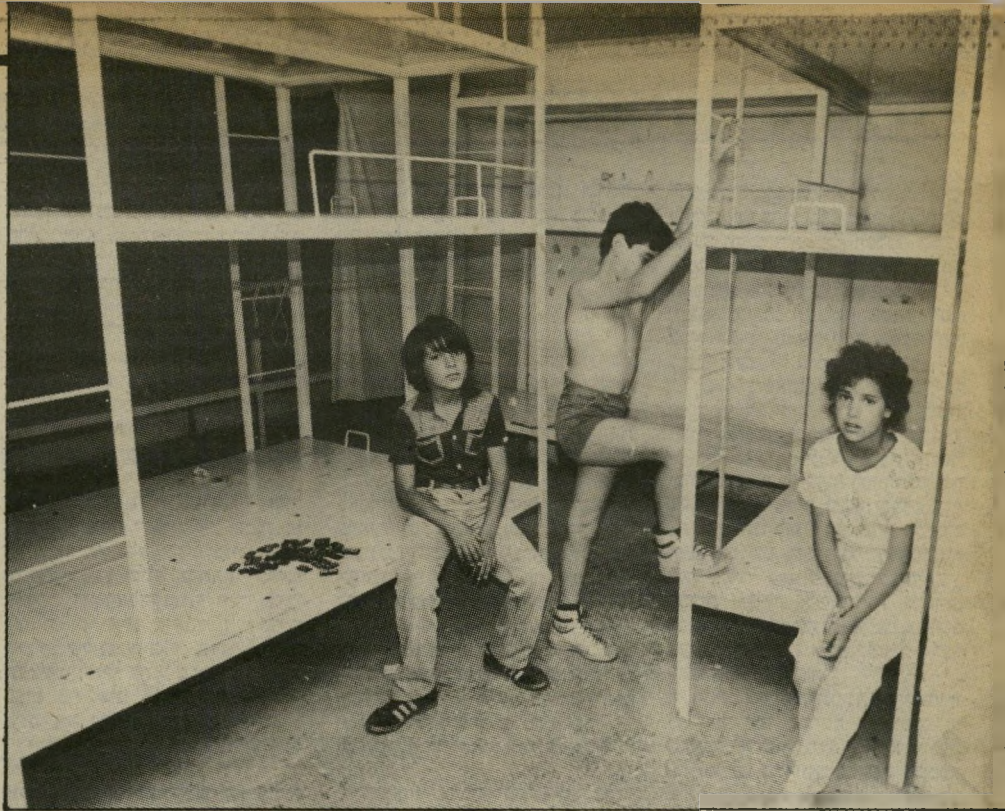
כל רכב צבאי שעובר מלווה במכטייחדרה.

"כל השנה - קטיושות!"

דור היותר צעיר של המושבה, לעומת זאת, מודאג מבעייה אחרת לגמרי. רבים מתושבי מטולה מחזיקים בשיטות-מטע נרחבים. כשנות, הגדר הטובה" התרגלו לגייס בעונת הקטיף, כח"עבודה זול, בלתי-מאורגן וחסר זכויות סוציאליות, פועלים העוברים כבוקר את הגבול ושבים בערב לכפרים הלכנוניים.

השנה, כך אומרים במטולה, יש בעייה: קשה מאוד להשיג פועלים לכנוניים. את כל הצעירים גייס סעד חדאד למליציות שלו, ולתושבי המושבה לא תהיה ברירה אלה להיעזר כפועלים דרוזים מרמת-הגולן — אלא שאלה דורשים הרבה יותר, ומקום מגוריהם רחוק יותר.

בירור קצר בין התושבים בקרית-שמונה אינו משאיר מקום לספק: רובם חושבים שמילחמת לבנון היתה מילחמה מוצדקת. הם בטוחים, אחרי שטיפת-המוח שעשתה הממשלה בעזרת אמצעי-התיקשורת, שהשנה שקדמה למילחמה היתה שנה נוראה. "מה את יודעת?" אמרו לי בועם

הוא קטן מדי להכיל את כל 20 המישפחות המתגוררות בבניין. התושבים אינם בטוחים שלא יזדקקו למיקל-טיס, ואינם מרגישים שקט אחרי המילחמה האחרונה. קריית-שמונה. המיקלט נקי אך הדיירים מתלוננים כי מיקלט בשכונת יהודה הלוי ב"מיקלט בשכונת יהודה הלוי ב"מיקלט בשכונת יהודה הלוי ב"מיקלט בשכונת יהודה הלוי ב"

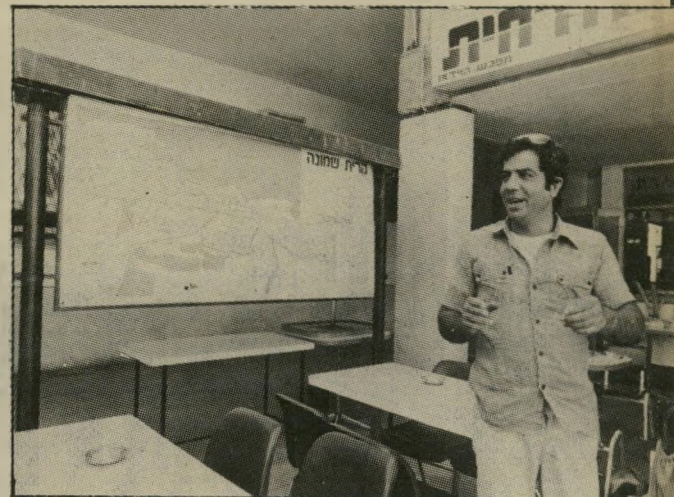
שנה חדשה

מילחמה חדשה

ימור מאין כמוהו — על גיבעת קטנה ימגודרת ניצבים שלושה טנקים שקניהם מופנים מזרחה, לכיוון "מת-הגולן. הטנקים צבועים בשלושה צבעים עויים: כחול, צהוב ואדום. תושבי קרית-שמונה אינם יכולים

כשניסיתי לערער על כל ולהזכיר את 11 חודשי הפסקת-האש. "כל השנה היו זה קטיושות ונהרגו אנשים. אנחנו חיים פה, אנחנו יודעים מה היה!" בכניסה הדרומית של העיר, מצד שמאל של הכניש, עומד פסל חדש

נוספת והם מודיעים שיעזבו ברגע שתיירה הירייה הראשונה באיזור. למרות מילחמת-הלבנון, המילחמה שאמורה היתה לשתרר אותם מן המתח, הם אינם מרגישים בטוח לגמרי. כל בום על-קולי מקפיץ אותם ממקומם,

עד הסוף מוכן ללכת דויד מקאסי, המכונה, דויד וידיאו. מוקדם מדי. חבל שהפסיקו באמצע, היו צריכים להמשיך עד דמשק.

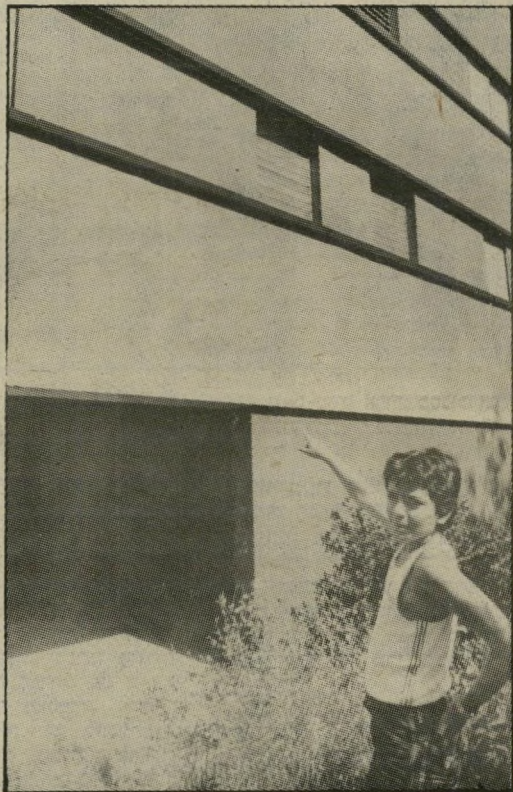
"ב רגע שאני שומעת עור קטיושה אחת, אני בורחת מפה!" הכריזה לאה סטרול, אשה מבוגרת, שישבה בחברת בעלה, דויד, על ספסל פלסטיק כתום בשכונת השיכונים המדרוגים במטולה. ניכר היה בפניה שהיא עייפה מן המתח הרב של מילחמת הלבנון, וחוששת מאוד פן תפרוץ הקיץ מילחמה נוספת עם סוריה.

כותרות ראשיות בעיתונים היומיים והיריעות שבראש מהדורות החדשות סיפרו השבוע על הכוננות המוגברת של צה"ל בצפון, על מצב מתוח בין הישראליים והסורים בניקעת הלבנון. הפרשנים דיברו על אפשרות מילחמה בחזית הסורית. סוכנויות-היריעות דיווחו, שתושבי אצבע-הגליל מנקים ומכינים מחדש את המיקלטים שלהם.

בשנה שעברה, בדיוק באותה העונה, עם תחילת הקיץ, נסעתי ליישובי אצבע-הגליל. המצב אז היה מתוח, כוחות צבא רבים מילאו את שדות-החיטה המבשילה מצפון לקרית-שמונה. התושבים בילו את מרבית זמנם בהתרועעות בין המיקלטים והבתים. אחרים נטשו את

לא נעזוב שתי תלמידות מקיבוץ נאותי מרדכי, דפנה טריגר ופאולה תמס, בנות 14. הן לא מעלות בדעתן לעזוב את הגליל

קטיושות אייל בר-שימול (13) מצביע על הקיר שבו פגעו הקטיושות ופצעו את אביו. מישפחתו ניסתה לעבור לאשדוד, אך חזרה אחרי שנה.